

Arrest

**nr. 80 861 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SWIJSEN, die loco advocaat J. BYVOET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 maart 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 maart 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 augustus 2011.

1.3. Op 7 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in de wijk Mosqi in Caïro, de Egyptische nationaliteit te bezitten en Arabier en moslim te zijn. Op uw vijfde bent u omwille van de scheiding van uw ouders bij uw moeder gaan wonen in de wijk Abdien. Uw moeder hertrouwde maar u kon het niet goed vinden met uw stiefvader en op uw twintigste verliet u het huis. Uw domicilie bleef op adres van uw moeder staan, doch uzelf had geen vast adres. Nu eens woonde u op straat, dan weer kon u een tijdje bij een vriend verblijven. U hebt uw moeder sedert een tiental jaar niet meer gezien.

Uw broer woont sedert een twaalf jaar in België, hij is gehuwd met een Belgische en heeft twee kinderen. Sedert een zestal jaar verblijft ook uw vader hier, deze heeft een verblijfskaart geldig voor vijf jaar en is intussen hertrouwd met een Syrische die hier een verblijfsstatuut heeft.

U wou graag uw boterham verdienen als professioneel muzikant (drummer) doch hebt de laatste zes jaar dat beroep niet meer uitgeoefend omdat u regelmatig geslagen werd door leden van islamitische groeperingen, de Moslimbroeders. U vond geen ander werk, maar uw broer in België ondersteunde u op financieel vlak.

U werd sinds uw twintigste vaak op straat aangehouden door de politie en diende uw identiteitskaart te tonen en uw geld werd afgenomen. Dit was het lot van vele Egyptenaren, zo zegt u. Zo werd u in 2006 aangehouden en gedurende drie dagen vastgehouden. U kwam vrij nadat u uw geld had afgegeven, zoniet zou u valselijk beschuldigd worden van drugsgebruik. Een maand later werd u met een andere passagier, u was in een bus onderweg, gedurende twee dagen vastgehouden, zonder verdere reden. Na te zijn geslagen werd u vrijgelaten. In 2007 werd u gedurende vier dagen vastgehouden door de gerechtelijke politie en geslagen onder het voorwendsel dat ze dienden te onderzoeken of er een zaak tegen u liep. In datzelfde jaar werd uw horloge, uw gsm en uw geld afgenomen. Uw vriend was hetzelfde lot beschoren. In 2008, uw broer en schoonzus waren op bezoek, werden jullie tegengehouden, naar het politiebureau gebracht en werd hun geld afgenomen.

Vóór de revolutie, in kader van de Arabische lente, werd u tesamen met een zestal anderen op 21 januari 2011 aangehouden door de 'gewone politie' toen u zich op het Tahrirplein bevond. Nadat er u was opgedragen te zeggen dat u 'pro-Moubarak' was, werd u de volgende dag vrijgelaten.

Op 25 januari werd u door de staatsveiligheid opgepakt op het Tahrirplein en alleen opgesloten in een cel. U werd gedurende acht dagen mishandeld en daarna vrijgelaten.

U oordeelde dat u hier niet langer kon blijven en hebt op 3 maart met uw eigen paspoort en een toeristisch visum het land verlaten en bent naar België gekomen, waar u op 7 maart 2011 asiel hebt aangevraagd.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (cgvs) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo verklaart u sedert een zestal jaar uw beroep van muzikant niet meer te hebben uitgeoefend omdat u dusdanig door de Moslimbroeders werd lastiggevallen, uw instrument werd afgenomen en alles kort en klein werd geslagen, dat u dit niet meer opportuun achtte (cgvs p.2, 4). Dient opgemerkt dat deze incidenten dateren van een zestal jaar geleden, doch u dit blijkbaar niet ernstig genoeg achtte om toen het land te verlaten en bijgevolg kan dit door u aangehaalde motief bezwaarlijk als actueel bestempeld worden. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u sowieso geen zekerheid hebt omtrent de identiteit van uw belagers, getuige hiervan uw uitspraak 'het waren de Moslimbroeders, ik wil zeggen ze hadden baarden' en hebt u nooit klacht bij uw autoreiten neergelegd (cgvs p.4).

Verder stelt u bij aanvang van het gehoor acht keer 'vastgezeten te hebben' en sinds uw twintigste een vijftigtal keer aangehouden te zijn geweest (cgvs pp.2-3).

Wat betreft uw bewering sinds uw twintigste een vijftigtal keer aangehouden te zijn geweest dient opgemerkt dat, gezien u in 1982 geboren werd, dit sinds 2002 aan de gang moet zijn. Gezien u pas naar aanleiding van de evenementen op het Tahrirplein in maart 2011 het land hebt verlaten en er uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u ooit eerder het land hebt proberen te verlaten, tenzij een bezoek als toerist aan uw broer in 2003 gedurende dertien dagen, wordt de ernst van deze door u beweerde aanhoudingen in aanzienlijke mate gereduceerd. Daarenboven geeft u zelf aan dat dit het lot was van heel wat andere Egyptenaren, waarmee u zelf aangeeft dat u in dezer niet persoonlijk werd gevisieerd (cgvs p.2-3). Wat betreft uw bewering achttien maal te zijn gearresteerd en vastgehouden dienen volgende bemerkingen te worden gemaakt. U expliciet naar deze arrestaties gevraagd, stelt u een eerste keer in 2006 te zijn gearresteerd en gedurende drie dagen te zijn vastgehouden, een tweede

keer deed zich dit scenario een maand later voor en werd u gedurende twee dagen vastgehouden. Een derde keer zou in 2008 zijn gebeurd en stelt u dat u in het gezelschap was van uw broer en schoonzus en hun geld werd afgenomen (cgvs p.3). U gevraagd naar andere detenties stelt u opmerkelijk genoeg dat 'dit alles was', maar u schrik had om nog aangehouden te worden (cgvs p.3). Erop gewezen dat u even tevoren nog duidelijk te kennen had gegeven achtmaal gedetineerd te zijn geweest, stelt u: 'ja, toch, er zijn nog vijf andere detenties geweest'. Gevraagd om hierover duidelijkheid te scheppen, probeerde u dit te vergoelijken dat u meende dat er u naar echt lange detenties werd gevraagd, een antwoord dat totaal niet kan overtuigen daar u van tevoren melding had gemaakt van 'detenties' van twee en drie dagen (cgvs p.3). Gezien bovenstaande observaties kan er nog maar bezwaarlijk geloof worden gehecht aan deze door u beweerde gang van zaken, temeer u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord hierover hebt gerept. U hiernaar gepeild stelt dat toen u daar naar arrestaties gevraagd werd, u het niet had begrepen omdat als er in Egypte over arrestaties wordt gesproken, dat gevangenis impliceert (cgvs p.3). Gewezen op het feit dat er u bij DVZ, in de vragenlijst van het CGVS, ook expliciet gevraagd werd naar een hechtenis van korte tijd, kunt u slechts repliceren dat u niet goed oplette en u dacht dat 'het' (verwijzend naar de detentie) over een jaar of zo moest gaan (cgsv p.3). Het behoeft geen betoog dat uw uitleg totaal niet kan overtuigen, temeer u op het cgvs gevraagd naar deze arrestaties verwees naar detenties van twee en drie dagen.

Ook aan uw bewering tijdens de revolutie tweemaal gearresteerd geweest te zijn en gedurende respectievelijk één dag en acht dagen te zijn vastgehouden kan er totaal geen geloof worden gehecht daar u ook hiervan ten overstaan van de DVZ (vragenlijst CGVS) geen enkele melding hebt gemaakt. U hiernaar gepeild, stelt dat u er alles verteld hebt en dat u gezegd hebt dat u meegenomen en geslagen werd (cgvs p.4). Dient opgemerkt dat u ten overstaan van deze dienst, nadat u uw motieven had uiteengezet en waarin u de nadruk legde op de slechte verstandhouding die u had met uw stiefvader, uitdrukkelijk werd gevraagd of u problemen hebt gehad met de autoriteiten, waarop u expliciet te kennen gaf meer dan 50x te zijn tegengehouden op straat voor een controle, maar nooit te zijn gearresteerd. Voorts maakte u weliswaar melding van het feit dat u gedurende drie dagen deelgenomen had aan de 'jongerendemonstratie' in Egypte en u de derde dag, toen u naar huis wilde gaan, door de politie op het hoofd werd geslagen (Vragenlijst, p.3). Het is echter totaal ongeloofwaardig dat u voor deze dienst enerzijds zou vermelden dat u gedurende drie dagen zou hebben deelgenomen aan een demonstratie en bij het naar huis gaan door de politie zou zijn geslagen, maar dat u anderzijds onvermeld zou laten in kader van deze demonstraties tweemaal te zijn opgepakt en de tweede keer maar liefst gedurende acht dagen te zijn gedetineerd door de staatsveiligheid. Daarenboven werd er u uitdrukkelijk gevraagd of u nog iets toe te voegen had aan uw verklaringen, waarop u uitdrukkelijk verklaarde dat dit niet het geval was (Vragenlijst p.3).

Gezien bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw paspoort neer en de Belgische identiteitskaart en verblijfstitels van uw familieleden in België. Deze documenten hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan, doch dragen niets bij aan uw persoonlijke asielmotieven.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict. De media maken voorsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld dat Egypte actueel kenmerkt gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, komen voor bij massabijeenkomsten en manifestaties waarbij de trage hervormingen, de corruptie, de berechting van burgers door militaire rechtbanken, etc. wordt aangeklaagd. De recente betogingen waarbij de Egyptische bevolking onder meer eist dat het militaire regime zo spoedig mogelijk haar macht overdraagt aan een civiele regering gaan weliswaar gepaard met een gewelddadig optreden van de ordediensten, maar er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire actuelle, d.d. 9 juni 2011 – updates 18 september 2011 en 23 november 2011).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Egyptische filmster in de cel wegens kritiek op islam”*, gepubliceerd in Het Laatste Nieuws op 2 februari 2012 en het persbericht *“Mensenrechten: It giet oan!”* van Amnesty International van 7 februari 2012.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de incidenten met de Moslimbroeders die hem hebben doen besluiten om niet langer zijn beroep van muzikant uit te oefenen dateren van een zestal jaar geleden, hij dit blijkbaar niet ernstig genoeg achtte om toen het land te verlaten zodat dit motief bezwaarlijk als actueel kan bestempeld worden en uit zijn verklaringen daarenboven blijkt dat hij sowieso geen zekerheid heeft omtrent de identiteit van zijn belagers en hij nooit klacht heeft neergelegd bij zijn autoriteiten, (ii) hij blijkens zijn verklaringen sinds 2002 problemen ondervond doch pas naar aanleiding van de evenementen op het Tahrirplein in maart 2011 het land heeft verlaten en er uit zijn verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij ooit eerder het land heeft proberen te verlaten, waardoor de ernst van de door hem beweerde aanhoudingen in aanzienlijke mate wordt gerelativeerd, (iii) hij incoherente verklaringen aflegt omtrent zijn detenties zodat hieraan bezwaarlijk nog geloof kan worden gehecht, temeer hij hierover ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept, (iv) ook aan zijn bewering tijdens de revolutie tweemaal gearresteerd te zijn geweest en gedurende respectievelijk één dag en acht dagen te zijn vastgehouden totaal geen geloof kan worden gehecht daar hij ook hiervan ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt en hij er expliciet te kennen gaf nooit te zijn gearresteerd, (v) de door hem neergelegde documenten niets bijdragen aan zijn persoonlijke asielmotieven en (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het conflict dat Egypte actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.3. In een eerste onderdeel – betreffende het verzoek tot toekenning van het vluchtelingenstatuut – citeert verzoeker de definitie van vluchteling vervat in artikel 1, A (2) van de vluchtelingenconventie, herhaalt hij zijn asielmotieven – namelijk dat hij herhaaldelijk werd aangehouden door de autoriteiten waarna hij steeds na verloop van enkele dagen werd vrijgelaten en hij op 25 januari 2011 gedurende acht dagen werd aangehouden en mishandeld door de politiediensten waarna hij zich genoodzaakt zag om het land te ontvluchten – en stelt hij dat hij geen bescherming kan inroepen van de bevoegde autoriteiten om deze onrechtmatige arrestaties aan te kaarten vermits de Moslimbroeders en het leger het land regeren zonder inachtneming van de fundamentele rechten en vrijheden van de burgers. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persartikel van Amnesty International van 7 februari 2012, waaruit volgens verzoeker blijkt dat burgers niet in de mogelijkheid zijn om bescherming van de autoriteiten in te roepen zodra een onrechtmatige arrestatie zich zou voordoen. Verzoeker wijst er nog op dat oneerlijke processen in Egypte schering en inslag zijn en verzoekt dan ook om hem als vluchteling te erkennen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde problemen met zijn stiefvader, die hem zou hebben geslagen en psychisch zou hebben mishandeld (administratief dossier, stuk 7, p. 3), problemen welke ertoe zouden hebben geleid dat hij geen vast adres had, dat hij nu eens op straat woonde en dan weer een tijdje bij een vriend kon verblijven en dat hij zijn moeder sedert een tiental jaar niet meer heeft gezien (administratief dossier, stuk 3, p. 1), zijn van louter persoonlijke en familiale aard en houden geen verband met hoger genoemde criteria vermeld in de vluchtelingenconventie.

2.6. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in hoofdzaak niet verder dan het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van bloten beweringen, waarmee hij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. In de mate verzoeker verder nog verwijst naar een persartikel van Amnesty International, waarmee hij wil aantonen dat burgers niet in de mogelijkheid zijn om bescherming van de autoriteiten in te roepen zodra een onrechtmatige arrestatie zich zou voordoen, gaat hij volledig voorbij aan de essentie van de motivering van de bestreden beslissing, namelijk dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering onrechtmatig te zijn gearresteerd. De loutere verwijzing naar hoger genoemd persbericht vermag dan ook niet de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Dat onrechtmatige arrestaties en oneerlijke processen inderdaad plaatsvinden in Egypte, betekent immers niet dat verzoekers relaas waarheidsgetrouw is. De motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft bijgevolg onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. In een tweede onderdeel – betreffende het verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – argumenteert verzoeker dat zijn persoonlijke levenssituatie rechtvaardigt dat hem de gunst van de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend. Aangezien hij in Egypte actief was als muzikant, kwam hij in het vizier van de Moslimbroeders die geen middelen schuwen om terug te keren naar de traditionele Islamitische waarden, hetgeen impliceert dat pogingen worden ondernomen om elke vorm van culturele ontplooiing uit het straatbeeld te bannen. Verzoeker citeert in dit verband uit een artikel over de berechting van I., de beroemdste filmkomiek in de Arabische wereld, en waaruit blijkt dat artiesten in Egypte regelmatig worden berecht omdat ze het geloof niet zouden respecteren. Bovendien bestaat het risico dat personen die zich verzetten tegen het huidige regime, zoals hijzelf, zonder eerlijk proces veroordeeld zouden worden door militaire rechtbanken, aldus nog verzoeker. Hij verwijst dienaangaande opnieuw naar hoger besproken persbericht van Amnesty International van 7 februari 2012.

2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vooreerst opnieuw beroept op het feit dat hij sinds een zestal jaar zijn beroep van muzikant niet meer heeft kunnen uitoefenen omdat hij door de Moslimbroeders werd lastiggevallen. Zoals reeds wordt aangehaald in de bestreden beslissing, dateren deze door verzoeker aangehaalde incidenten van een zestal jaar geleden en achtte hij deze blijkbaar niet ernstig genoeg om toen het land te verlaten zodat dit motief – indien al geloofwaardig – bezwaarlijk als actueel kan bestempeld worden. Waar in het verzoekschrift in dit verband wordt verwezen naar de berechting van I., de beroemdste

filmkomiek in de Arabische wereld, benadrukt de Raad dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij als muzikant beticht werd van het beledigen van de Islam en zijn symbolen, noch dat hij *“bekend staat om zijn grappen over politici en autoriteiten”*.

In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde arrestaties, toont verzoeker derhalve niet aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De loutere stelling dat het risico bestaat dat personen die zich verzetten tegen het huidige regime zonder eerlijk proces veroordeeld worden door militaire rechtbanken en de verwijzing naar het onder 2.6. besproken persartikel van Amnesty International, volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

2.8.3. Tot slot benadrukt de Raad dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing: “Egypte. *Situation politique et sécuritaire actuelle*”, van 9 juni 2011 – updates 18 september 2011 en 23 november 2011) blijkt dat voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze analyse niet noch brengt hij gegevens bij waaruit kan blijken dat hoger genoemde informatie, waaruit blijkt dat er in Egypte geen sprake is van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen, niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS